№ 10 Warszawa, dnia 31 marca 1925 r. Rok VII.

DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SKARBU.

Cena numeru pojedyńczego 75 groszy, z przesyłką zwyczajną 83 grosze, poleconą 1 zł 13 groszy. Prenumerata kwartalna 5 złotych. Cena ogłoszeń za tekstem od wiersza 1 m/m. szpalty redakcyjnej 30 gr., tabelaryczne i cyfrowe 60 gr. Materjał redakcyjny oraz ogłoszenia, które na mocy przepisów obowiązujących podlegają opublikowaniu w „Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu", należy kierować do Administracji, Rymarska 3. Tel. redakcji 148.03. tel. Administracji Nr. 276.29. Za terminowy druk ogłoszeń Administracja nie odpowiada. Konto czekowe w P. K. O. Nr. 30305.

OD ADMINISTRACJI.

Celem uniknięcia przerwy w dostarczaniu „Dziennika Urzędowego" Administracja przypomina, iż czas odnowić prenumeratę za kwartał II-gi 1925 r., która wynosi z przesyłką pocztową 5 zł.

Przepisy ogólne.

315.

ZARZĄDZENIE

Prezydenta Rzeczypospolitej

z dnia 3 marca 1925 r.

w sprawie sprostowania błędu w rozporządzeniu z dnia 14 listopada 1924 r. o prawie wekslowem.

W art. 63 ust. 3 zdanie drugie rozporządzenia z dnia 14 listopada 1924 r. o prawie wekslowem (Dz. U. R. P. Nr. 100 poz. 926) opuszczono przez omyłkę słowa „indosanta, który jest obowiązany zwrócić się do swego", co się niniejszem prostuje, wskutek czego wspomniane zdanie drugie ust. 3 art. 63 otrzyma następujące brzmienie: „W tym celu posiadacz ma zwrócić się do swego indosanta, który jest obowiązany zwrócić się do swego poprzednika i tak dalej aż do wystawcy".

Prezydent Rzeczypospolitej:
(—) S. Wojciechowski.

Prezes Rady Ministrów:
(—) W. Grabski.

Minister Przemysłu i Handlu:
(—) Józef Kiedroń.

Minister Sprawiedliwości:
(—) A. Żychliński.

(Dz. U. R. P. z d. 14.III 1925 r. Nr. 26, poz. 190).

316.

REGULAMIN

perjodycznych zebrań przewidzianych § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11 lutego 1924 r. w przedmiocie organizacji władz administracyjnych II instancji (Dz. Ust. R. P. Nr. 21 poz. 225).

§ 1.

Zadaniem perjodycznych zebrań jest koordynowanie działalności wszystkich władz i urzędów państwowych na obszarze Województwa, w sprawach, które wymagają jednolitego postępowania.

§ 2.

Przedmiotem obrad zebrań perjodycznych może być w szczególności:

1) omawianie ważniejszych zadań administracji państwowej i samorządowej na obszarze Województwa;

2) wzajemne informowanie się o działalności poszczególnych władz i urzędów oraz zamierzeniach na najbliższą przyszłość;

3) uzgadnianie stanowiska w sprawach, interesujących równocześnie kilka resortów;

4) usuwanie rozbieżności zarządzeń i postępowanie władz I i II instancji oraz ustalanie zasad postępowania na podstawie poczynionych spostrzeżeń;

5) rozpatrywanie wątpliwości co do kompetencji poszczególnych władz przed wszczęciem formalnego sporu kompetencyjnego;

6) wprowadzanie ułatwień we wzajemnem porozumiewaniu się i współdziałaniu władz i urzędów I i II instancji;

7) ujmowanie wynikających z potrzeb lokalnych wniosków do władz naczelnych;

8) rozpatrywanie wszelkich innych spraw z zakresu administracji państwowej, poddanych przez Wojewodę zebraniu do rozważenia.

§ 3.

Sprawy personalne, w szczególności wymienione w §§ 3, 4 i 5 rozporządzenia Rady Ministrów z 11.II 1924 r. nie mogą być przedmiotem obrad zebrań perjodycznych.

§ 4.

W zebraniach perjodycznych biorą udział:

1) naczelnicy samoistnych władz i urzędów państwowych, niezespolonych z władzami administracji ogólnej, które podlegają bezpośrednio właściwej władzy centralnej, względnie ich zastępcy (załącznik Nr. 1).

2) Prokurator Sądu Apelacyjnego, znajdującego się w głównem mieście danego Województwa, w braku zaś Sądu Apelacyjnego Prokurator przy miejscowym Sądzie okręgowym względnie wyznaczeni przez nich zastępcy.

§ 5.

Zebrania zwołuje w miarę potrzeby Wojewoda lub jego urzędowy zastępca (§ 7 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11.II 1924 r. Dz. Ust. Nr. 21 poz. 225). Na wniosek jednego z członków zebrań, uzasadniony odpowiednio ważnymi względami, Wojewoda obowiązany jest zwołać zebranie nadzwyczajne.

§ 6.

Porządek dzienny zebrania ustala Wojewoda. W tym celu każdy członek obowiązany jest zgłosić na ręce Wojewody swoje wnioski, które życzyłby sobie podać pod obrady zebrania.

O terminie obrad oraz porządku dziennym Wojewoda zawiadamia wszystkich członków.

§ 7.

Zebraniom przewodniczy Wojewoda lub jego zastępca urzędowy. Przewodniczący czuwa nad zachowaniem porządku obrad, decyduje w sprawach stosowania niniejszego regulaminu kieruje obradami oraz zamyka posiedzenia.

§ 8.

Obrady zebrań są poufne.

§ 9.

Na zebraniach nie zapadają formalne uchwały.

Wyniki obrad ujmuje się bądź to w formie oświadczeń poszczególnych uczestników zebrania, bądź w formie uzgodnionych zapatrywań i wytycznych postępowania, wreszcie w formie uzgodnionych wniosków do władz Centralnych.

§ 10.

Z przebiegu obrad spisuje protokół wyznaczony przez Wojewodę urzędnik Urzędu Wojewódzkiego.

Protokół zawiera spis zaproszonych i obecnych członków, porządek obrad i krótką treść ich przebiegu, wnioski zgłoszone poza porządkiem obrad, oświadczenia złożone przez członków oraz wyniki obrad.

Oryginały protokółów pozostają w Urzędzie Wojewódzkim. Odpisy przesyła Wojewoda wszystkim członkom zebrania w dwóch egzemplarzach.

§ 11.

Przedkładanie władzom Centralnym wniosków, wynikających z obrad zebrań perjodycznych oraz protokółów tych zebrań, należy do właściwego resortowo Naczelnika władzy.

§ 12.

Członkom, mającym siedzibę urzędową poza siedzibą Wojewody — przysługuje prawo do djet

i zwrotu kosztów podróży, które pokrywa się z kredytów odnośnego Urzędu.

Minister Spraw Wewnętrznych:
(—) *Ratajski.*

Minister Skarbu:
(—) *W. Grabski.*

Minister Sprawiedliwości:
(—) *A. Żychliński.*

Kierownik Ministerstwa Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego:
(—) *Jan Zawidzki.*

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
(—) *Janicki.*

Minister Przemysłu i Handlu:
(—) *Józef Kiedroń.*

Minister Kolei:
(—) *Tyszka.*

Kierownik Ministerstwa Robót Publicznych:
(—) *Rybczyński.*

Minister Pracy i Opieki Społecznej:
(—) *F. Sokal.*

Minister Reform Rolnych:
(—) *W. Kopczyński.*

Załącznik Nr. 1.

WYKAZ

naczelników władz i urzędów powołanych do brania udziału w zebraniach periodycznych w myśl § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11 lutego 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 21, poz. 225).

1. Min. Skarbu — Prezes Izby Skarbowej, Prezes Dyrekcji Ceł, Prezes Oddziału Prokuratorji Gen. R. P., Delegat Oddziału Prokuratorii Gen. R. P.

2. Min. Sprawiedliwości — jak w § 4 p. 2 regulaminu.

3. Min. W. R. i O. P. — Kurator Okręgu Szkolnego, Dyrektor Archiwum Państwowego.

4. Min. R. i D. P. — Dyrektor Lasów Państwowych.

5. Min. Przemysłu i Handlu — Dyrektor Wyższego Urzędu Górniczego względnie Naczelnik Okręgowego Urzędu Górniczego (tylko w tych Wojew. gdzie istnieje górnictwo w większym zakresie i o wyższem znaczeniu dla gospodarstwa społecznego), Prezes Dyrekcji Poczt i Telegrafów, Naczelnik Urzędu Probierczego, Naczelnik Okręgowy Legalizacji narzędzi mierniczych.

6. Min. Kolei — Prezes Dyrekcji Kolei Państwowych.

7. Min. Robót Publ. — Dyrektor Dróg Wodnych względnie Inspektor Dróg Wodnych.

8. Min. Pracy i Op. Społ. — Dyrektor Okręgowego Urzędu Ubezpieczeń, Okręgowy Inspektor Pracy.

9. Min. Reform Rolnych — Prezes Okręgowego Urzędu Ziemskiego.

Podatki bezpośrednie.

317.

ROZPORZADZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 19 lutego 1925 r.

w sprawie przyjmowania na poczet podatku majątkowego listów zastawnych, Towarzystwa Kredytowego Ziemskiego w Warszawie, Towarzystwa Kredytowego Ziemskiego we Lwowie i Wileńskiego Banku Ziemskiego w Wilnie.

Na zasadzie art. art. 58 punkt c) i 90 ustawy z dn. 11 sierpnia 1923 r. o podatku majątkowym (Dz. U. R. P. Nr. 94 poz. 746) zarządza się co następuje:

§ 1. Listy zastawne, wypuszczone zgodnie z rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 20 czerwca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 57 poz. 581), będą przyjęte na poczet podatku majątkowego w następującej wysokości:

8% listy zastawne Towarzystwa Kredytowego Ziemskiego w Warszawie — w nominalnej sumie 25.000.000 złotych, względnie równowartości tej kwoty w dolarach,

8% listy zastawne Towarzystwa Kredytowego Ziemskiego we Lwowie — w nominalnej sumie 12.500.000 zł., wzgl. równowartości tej kwoty w dolarach.

8% listy zastawne Wileńskiego Banku Ziemskiego w Wilnie—w nominalnej sumie 6.250.000 zł., względnie równowartości tej sumy w dolarach.

Powyższe listy będą przyjmowane na poczet podatku majątkowego po kursie 80 za 100.

§ 2. Uiszczenie podatku majątkowego listami zastawnemi (§ 1), może być uskutecznione wyłącznie przez właściwą instytucję kredytową, w zastępstwie tych płatników, którzy przedstawią zaświadczenia właściwych władz podatkowych I instancji o niemożności zapłacenia podatku gotówką.

§ 3. Przepisy § 5 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 20 czerwca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 57 poz. 581) zmienia się w ten sposób, że na żądanie płatnika instytucja kredytowa może mu wydać listy zastawne.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:
(—) *W. Grabski.*

(Dz. U. R. P. z dn. 12.III 1925 r. Nr. 25, poz. 167).

318.

OKÓLNIK Nr. D. P. O. 1789/III

w sprawie ulg przy uiszczaniu państwowego podatku przemysłowego przypadającego od tranzakcji eksportowych.

Do wszystkich Izb Skarbowych.

Nawiązując do treści okólników Nr. 38, 51, 60, 68 i 83, Ministerstwo poleca uzupełnić w następujący sposób listę wyrobów przemysłowych, do których winny być stosowane ulgi przy wymiarze państwowego podatku przemysłowego:

	Pozycja taryfy celnej
1) ałun krystaliczny . . .	101 p. 1
2) wosk ziemny	52 p. 5
3) wyczeszki wełniane . .	181 p. 1
4) kopalniaki, słupy telegraficzne i papierówka z wyjątkiem osikowej	58 p. 1 c
5) wszelkie drzewo ciosane i tarte z wyjątkiem osikowego .	58 p. 1 d. e
6) forniery	58 p. 3
7) klepki	59 p. 5
8) dykty	81 p. 1 b

Rzeczoną ulgę podatkową przy eksporcie wyżej wymienionych wyrobów należy przyznawać dla tranzakcji dokonanych od dnia 1 marca 1925 r.

Warszawa, dnia 13 marca 1925 r.

Minister Skarbu:
(—) *W. Grabski.*

319.

OKÓLNIK I. D. P. O. 795/II

w sprawie poboru w kwietniu 1925 r. państwowego podatku dochodowego od uposażeń służbowych, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę.

Do Kancelarji Cywilnej Prezydenta Rzplitej Polskiej, Biura Sejmu i Senatu, Prezydjum Rady Ministrów, Najwyższej Izby Kontroli Państwa, wszystkich Ministerstw, Urzędu Likwidacyjnego oraz Prokuratorji Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej wreszcie Generalnej Dyrekcji Monopolu Tytoniowego i Loterji Państwowej.

Ministerstwo Skarbu zarządza, aby pobór państwowego podatku dochodowego od uposażeń służbowych, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę na całym obszarze Rzeczypospolitej był w miesiącu kwietniu 1925 r. dokonywany w dotychczasowym trybie, według skali i przepisów zawartych w okólniku Ministerstwa Skarbu z dn. 19.I 1925 r. L. DPO. 165/II, ogłoszonym w Nr. 20 Monitora Polskiego z dnia 25 I 1925 r.

Warszawa, dnia 18 marca 1925 r.

Za Ministra Skarbu:
(—) *G. Czechowicz*
Dyrektor Departamentu.

Opłaty stemplowe.

320

OKÓLNIK I. D. P. O. 1562/VII

w sprawie opłat stemplowych w przypadku fuzji spółek.

Do wszystkich Izb Skarbowych oraz do Wydziału Skarbowego Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego.

§ 9 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 10 grudnia 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 107 poz. 968) stosuje się (jak wynika z powołania § 1) również w przypadkach fuzji w ten sposób dokonanej, że tworzy się nowa spółka akcyjna celem przejęcia majątków dwóch lub więcej spółek już istniejących. Należy mianowicie wymierzyć opłatę stemplową (według zasad podanych w § 9) w takiej kwocie, jakaby się należała, gdyby ta z łączących się spółek, której kapitał jest największy przejęła inne spółki; w razie równości kapitałów uważa się którąkolwiek spółkę za przejmującą, a inne za przejęte.

Jeśli kapitał zakładowy nowej spółki ustalono w kwocie wyższej niż jest potrzebna celem dokonania fuzji, to do nadwyżki stosuja się zasady ogólne i nie ma zastosowania powołany § 9.

Warszawa, dnia 13 marca 1925 r.

Minister Skarbu:
(—) *W. Grabski.*

321.

KOMUNIKAT MINISTERSTWA SKARBU.

Ministerstwo Skarbu, rozporządzeniem z dn. 11 marca 1925 r. L. 1725/25 D. P. i O. Wydz. 7 zezwoliło Bankowi Gospodarstwa Krajowego, na zasadzie § 12 ustęp czwarty rozporządzenia Ministra Skarbu i Ministra Sprawiedliwości z dn. 5 maja 1922 r. Dz. U. Nr. 38 poz. 317, z zastrzeżeniem prawa każdoczesnego odwołania, na pobór w gotówce opłat stemplowych od czeków przy wydawaniu klijentom blankietów czekowych przez Bank i wszystkie jego Oddziały.

Monopol tytoniowy.

322

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 23 lutego 1925 r.

o ustaleniu procentów zwłoki od niespłaconych w terminie kredytów na pobór wyrobów tytoniowych.

Na podstawie art 13 i 62 ustawy o monopolu tytoniowym z dnia 1 czerwca 1922 r. (Dz. U. R P. Nr 47, poz 409) zarządza się co następuje:

§ 1. Rozporządzenie z dnia 22 listopada 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 124 poz. 1006) uzupełnia się w ten sposób, że od niespłaconych w przepisanym terminie kredytów na pobór wyrobów tytoniowych będą pobierane 15% (piętnasto procentowe) odsetki zwłoki w stosunku rocznym.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 15 marca 1925 roku. Z tym dniem traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 21 lipca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 67, poz. 653).

Minister Skarbu:
(—) *W. Grabski.*

(Dz. U. R. P. z dn. 12.III 1925 r. Nr. 25, poz. 168).

323.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 8 marca 1925 r.

o wykonaniu ustawy z dnia 4 lutego 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 19, poz. 137), uzupełniającej ustawę z dnia 1 czerwca 1922 r. o monopolu tytoniowym (Dz. U. R. P. Nr. 47, poz. 409).

Na zasadzie art. 3 ustawy z dnia 4 lutego 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 19, poz. 137) w przedmiocie uzupełnienia ustawy z dnia 1 czerwca 1922 r. o monopolu tytoniowym (Dz. U. R. P. Nr. 47, poz. 409) zarządza się, co następuje:

§ 1. Pracownikami biurowymi w rozumieniu art. 1 ustawy z dnia 4 lutego 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 19, poz. 137), uzupełniającej ustawę z dnia 1 czerwca 1922 o monopolu tytoniowym (Dz. U. R. P. Nr. 47. poz. 409), są osoby, które na mocy umowy o najem pracy pełniły w jednej z b. koncesjonowanych fabryk wyrobów tytoniowych, wykupionych przez Państwo na zasadzie postanowień art. 56 ustawy z dnia 1 czerwca 1922 o monopolu tytoniowym, posługi wyższego urzędu.

Pojęcie to obejmuje osoby zatrudnione w księgowości, korespondencji, kierowników technicznych lub handlowych fabryki względnie poszczególnych oddziałów i t. p.

§ 2. Prawa określone w art. 60 ustawy z dnia 1 czerwca 1922 r. o monopolu tytoniowym (Dz. U. R. P. Nr. 47. poz. 409) w brzmieniu ustawy z dnia 4 lutego 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 19, poz. 137) przysługują tym tylko pracownikom biurowym b. koncesjonowanych fabryk wyrobów tytoniowych, z którymi pracodawcy rozwiązali stosunek najmu pracy z powodu likwidacji przedsiębiorstwa w trybie art. 56 ustawy o monopolu tytoniowym.

§ 3. Osoby wymienione w § 1 niniejszego rozporządzenia, w celu uzyskania praw wynikających z art. 60 ustawy z dnia 2 czerwca 1922 r. o monopolu tytoniowym (Dz. U. R. P. Nr. 47, poz. 409) w brzmieniu ustawy z dnia 4 lutego 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 19, poz. 137), winny do dnia 30 kwietnia 1925 r. wnieść zgłoszenie według załączonego wzoru do izby skarbowej, właściwej ze względu na siedzibę b. koncesjonowanej fabryki wyrobów tytoniowych, w której zgłaszający się był ostatnio zatrudniony.

Zgłoszenie to winno być wypełnione należycie we wszystkich pozycjach przez zgłaszającego się i opatrzone jego własnoręcznym podpisem.

Do zgłoszenia winny być dołączone w oryginale lub kopji uwierzytelnionej przez sąd lub notarjusza dokumenty, wykazujące prawdziwość szczegółów zawartych w zgłoszeniu a mianowicie w poz. 3, 4, 5, 6 i 7.

Do zgłoszenia należy ponadto dołączyć zaświadczenie właściwego urzędu skarbowego podatków i opłat skarbowych o wysokości wynagrodzenia zgłaszającego się, zeznanego do wymiaru podatku osobisto-dochodowego względnie podanego przy wpłacaniu tego podatku za dotyczący miesiąc.

Decyzje o zgłoszonych pretensjach wydaje Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego.

§ 4. Sześciomiesięczny okres zatrudnienia w b. koncesjonowanych fabrykach wyrobów tytoniowych liczy się wstecz od dnia wygaśnięcia koncesji tej fabryki, w której uprawniony ostatnio pracował. Termin ten przypada dla b. fabryk koncesjonowanych, położonych na obszarze województwa śląskiego na dzień 15 sierpnia 1924 r., dla pozostałego obszaru Rzeczypospolitej na dzień 31 lipca 1924 r.

§ 5. Za podstawę do przyznania praw określonych w art. 60 ustawy z dnia 1 czerwca 1922 roku o monopolu tytoniowym (Dz. U. R. P. Nr. 47, poz. 409) w brzmieniu ustawy z dnia 4 lutego 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr 19, poz. 137), oraz obliczenia odszkodowania służy wynagrodzenie wypłacone pracownikowi faktycznie za ostatni miesiąc kalendarzowy (30 dni), w którym pełnił obowiązki w b. koncesjonowanej fabryce.

Do wynagrodzenia wlicza się: płacę, określoną umową, ewentualnie dodatki (drożyźniane, za kierownictwo i t. p.) — z wyjątkiem dodatków za nadliczbowe godziny pracy, — wreszcie tan-

tjemy i gratyfikacje, o ile wypłacanie ich było przewidziane w umowie o najem pracy.

W zgłoszeniu należy podać ogólną kwotę otrzymaną przez pracownika za ostatni miesiąc jego pracy w b. koncesjonowanej fabryce z podaniem szczegółowo jej części składowych (płace, dodatki, tantjema, gratyfikacja, wynagrodzenie za godziny nadliczbowe i t. p.).

Przy tantjemach i gratyfikacjach należy określić okres czasu, za który je wypłacono.

Odszkodowanie przewidziane w art. 60 ustawy z dnia 1 czerwca 1922 r. o monopolu tytoniowym (Dz. U. R. P. Nr. 47, poz. 409) równa się sześciokrotnej kwocie wynagrodzenia za ostatni miesiąc pracy w b. koncesjonowanej fabryce wyrobów tytoniowych, obliczonego według zasad podanych w § 5 niniejszego rozporządzenia.

B. pracownicy biurowi b. koncesjonowanych fabryk wyrobów tytoniowych, którzy otrzymali pracę w urzędzie lub zakładzie monopolu tytoniowego mogą otrzymać tytułem odszkodowania tylko ewentualną nadwyżkę sześciomiesięcznego wynagrodzenia według stanu za ostatni miesiąc pracy w b. koncesjonowanej fabryce ponad sześciomiesięczne wynagrodzenie (uposażenie), otrzymane z monopolu tytoniowego.

§ 7. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 15 marca 1925 r.

Minister Skarbu:
(—) *W. Grabski.*

Wzór.

Załącznik do rozp. Min. Skarbu z dnia 8 marca 1925 r. poz. 187.

ZGŁOSZENIE

pracownika b. koncesjonowanej fabryki wyrobów tytoniowych o pracę w fabryce monopolowej, względnie odszkodowania z art. 60 ustawy z dnia 1 czerwca 1922 r. o monopolu tytoniowym (Dz. U. R. P. Nr. 47, poz. 409) w brzmieniu ustawy z dnia 4 lutego 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 19, poz. 137).

1. Imię i nazwisko . . . .
2. miejsce zamieszkania (dokładny adres) . . . . .
. . . . ,
3. b. koncesjonowana fabryka wyrobów tytoniowych, w której ostatnio pracował (firma i miejscowość)
. . . .
4. a) czas pracy w tej fabryce od dnia . . . . do dnia . . . .
b) poprzedni czas pracy w prywatnym przemyśle tytoniowym:
w fabryce . . . . w . . . .
od dnia . . . . do dnia . . . .
w fabryce . . . . w . . . .
od dnia . . . . do dnia . . . .
5. data zwolnienia z pracy z fabryki wymienionej w ust. 3 z powodu likwidacji fabryki . . . . .
. . . .
6. charakter, w jakim ostatnio pracował w fabryce, wymienionej w ust. 3 . . . .
. . . .
7. wysokość wynagrodzenia za ostatni miesiąc, w fabryce wymienionej w ust. 3 ogółem . . . . zł. . . . gr. w tem płaca . . . . zł. . . gr. dodatki (wymienić jakie) . . . . zł. . . . gr. . . . . . zł. . . . . gr. . . . . zł. gr. . . tantjema za czas od . . . . do . . . . zł. . . . . gr. . . . gratyfikacja za czas od . . . . do . . . . zł. . . . . gr. . . . . wynagrodzenie za godziny nadliczbowe za czas od . . . . do . . . . zł. . . . . gr. . . .
8. czy starał się o pracę w zakładach monopolu tytoniowego . . . .
z jakim skutkiem (przyjęty—nieprzyjęty) (podać datę i liczbę odnośnego pisma Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego względnie zakładu monopolowego) . . . .
9. czy przyjmie pracę w zakładzie monopolowym, położonym w innej miejscowości, niż fabryka, w której ostatnio pracował . . . . ,
10. załączniki . . . .
. . . . ,

(Miejscowość) . . . . dnia . . . . . .

(podpis) . . . .

(Dz. Ust. Rz. P. Nr. 26 z dnia 14 marca 1925 roku, poz. 187).

324.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 24 lutego 1925 r.

w sprawie sprzedaży wyrobów tytoniowych na obszarze województw: poznańskiego i pomorskiego.

Na podstawie art. 13, 33 i 62 ustawy z dnia 1 czerwca 1922 r. o monopolu tytoniowym (Dz. U. R. P. Nr. 47, poz. 409) zarządza się, co następuje:

§ 1. Na obszarze województw: poznańskiego i pomorskiego ustanawia się rejonowe hurtownie tytoniowe.

Granice rejonów hurtowni tytoniowych ustala Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego.

W każdym rejonie będzie jeden lub kilku rejonowych hurtowników tytoniowych.

§ 2. Wydane na powyższym obszarze po myśli § 20 ustęp 3 rozporządzenia z dnia 29 października 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 100, poz. 916) prowizoryczne zezwolenie na prowadzenie hurtowej sprzedaży wyrobów tytoniowych zostaną wymienione na nowe dokumenty koncesyjne, a to:

A) Sprzedawcom wyrobów tytoniowych, którzy w czasie od 1 lipca 1924 r. do dnia ogłoszenia niniejszego rozporządzenia wykonywali

hurtową sprzedaż samoistnie w rozumieniu § 8 rozporządzenia z dnia 20 marca 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 42, poz. 285) lub w połączeniu z handlem towarów korzennych, wydadzą izby skarbowe, względnie upoważnione przez nie urzędy skarbowe akcyz i monopolów dokumenty koncesyjne na rejonowe hurtownie tytoniowe w dotychczasowych lokalach.

Oprócz tych sprzedawców koncesje na hurtownie rejonowe w razie stwierdzonej potrzeby wydawane będą w każdym wypadku za osobnem zezwoleniem Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego w pierwszym rzędzie osobom wymienionym w punkcie 1 ustęp a—d rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 grudnia 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 114, poz. 1022).

B) Sprzedawcom wyrobów tytoniowych, prowadzącym dotąd prowizorycznie hurtową sprzedaż na zasadzie § 20 ustęp 3 rozporządzenia z dnia 24 października 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 100, poz. 916), a wykonywującym w czasie od 1 lipca 1924 r. do dnia ogłoszenia niniejszego rozporządzenia sprzedaż wyrobów tytoniowych w połączeniu z innemi przedsiębiorstwami, jak wymieniono pod A), wydadzą izby skarbowe, względnie upoważnione przez nie urzędy skarbowe akcyz i monopolów dokumenty koncesyjne na detaliczną sprzedaż wyrobów tytoniowych (sklepy tytoniowe) w dotychczasowych lokalach.

§ 3. Nowe dokumenty koncesyjne, wydane na podstawie niniejszego rozporządzenia dawnym sprzedawcom wyrobów tytoniowych, będą nadal prowizoryczne i ważne do czasu unormowania sprawy w drodze rewizji koncesji po myśli rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 27 grudnia 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 114, poz. 1022).

§ 4. Rejonowi hurtownicy tytoniowi obowiązani będą zaopatrywać się w wyroby tytoniowe w wyznaczonych im państwowych magazynach wyrobów tytoniowych w ilościach dostatecznych do zaopatrzenia detalicznych sprzedaży wyrobów tytoniowych odnośnego rejonu. Nabyte wyroby tytoniowe mogą sprzedawać częściowo detalicznie we własnych sklepach detalicznych konsumentom po cenach taryfowych, resztę zaś pozbywać będą, za opustem ustalonej przez Ministra Skarbu prowizji detalicznej, innym sprzedawcom detalicznym swego rejonu.

Ilości wyrobów tytoniowych, jakie hurtownicy tytoniowi mogą zatrzymać dla własnych detalicznych sprzedaży (sklepów tytoniowych) przy hurtowniach, ustala Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego.

§ 5. W wypadku stwierdzenia przez organa kontroli skarbowej, względnie urzędy skarbowe akcyz i monopolów, że rejonowy hurtownik tytoniowy z własnej winy nie wykupuje ilości wyrobów tytoniowych, potrzebnych do pokrycia zapotrzebowania detalicznych sprzedawców wyrobów tytoniowych, karać go będą kompetentne władze skarbowe po myśli artykułu 33 ustęp 2 ustawy z dnia 1 czerwca 1922 r. o monopolu tytoniowym (Dz. U. R. P. Nr. 47, poz. 409).

§ 6. Detaliczni sprzedawcy wyrobów tytoniowych, o ile w wyjątkowych wypadkach nie zostaną przydzieleni przez Dyrekcję Polskiego Monopolu Tytoniowego do poboru bezpośrednio w państwowych magazynach wyrobów tytoniowych, obowiązani będą zaopatrywać się w wyroby tytoniowe w hurtowniach tytoniowych swego rejonu.

§ 7. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Z tym dniem ulegają odpowiednim zmianom rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 29 października 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 100, poz. 916), z dnia 20 marca 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 42, poz. 285) i z dnia 29 października 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 112, poz. 902).

Minister Skarbu:

(—) *W. Grabski.*

(Dz. Ust. R. P. z dnia 20 marca 1925 roku, Nr. 27, poz. 193).

Monopol spirytusowy.

325.

OKÓLNIK I. D. A. M. 6069/W. a.

w sprawie wydawania uprawnień na pobór spirytusu do fabrykacji środków galenowych.

Do Dyrekcji Państwowego Monopolu Spirytusowego, wszystkich Izb Skarbowych — Wydział IV i Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego — Wydz. Skarbowy w Katowicach.

Okólnikiem z 27.I 1925 L. 1590 Ministerstwo Skarbu zastrzegło sobie między innemi udzielanie uprawnień na pobieranie spirytusu do masowego wyrobu lekarstw po cenach zniżonych.

Ponieważ rozporządzenie Ministra Skarbu z d. 2.III 1925 r. (Dz. Ustaw Rz. P. Nr. 25, poz. 169) przewiduje w p. e cennika spirytusu stawkę 567 zł. za hl. alkoholu do masowej fabrykacji środków galenowych (przewidzianych farmakopeą), upoważnia się przeto Izby Skarbowe (Śląski Urząd Wojewódzki) do wydawania we własnym zakresie uprawnień na pobór spirytusu do rzeczonych wyrobów.

Natomiast wydawanie uprawnień na pobór spirytusu do wyrobu środków leczniczych syntetycznych i nie objętych farmakopeą, pozostawia się w dalszym ciągu do decyzji Ministerstwa Skarbu.

Warszawa, dnia 20 marca 1925 r.

Za Ministra Skarbu:

(—) *Dr. Głowacki.*

Dyrektor Departamentu.

326.

OKÓLNIK I. D. A. M. 6012/W. a.

w sprawie prawa odpędu oraz kontyngentu zakupu spirytusu.

Do Dyrekcji Państwowego Monopolu Spirytusowego, wszystkich Izb Skarbowych Wydział IV, i Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego — Wydział Skarbowy w Katowicach.

Niniejszem wyjaśnia się, że, prawo odpędu wymierzone gorzelniom przez Izby Skarbowe stosownie do instrukcji Ministerstwa Skarbu z d. 22 listopada 1924 r. (Monitor Polski Nr. 11 z d. 15 stycznia 1925 r.) ustalone zostało w myśl art. 49 ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. o monopolu spirytusowym (Dz. Ust. Nr. 78, poz. 756) i zgodnie z rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 22 listopada 1924 r. (Dz. Ust. Nr. 2/25, poz. 16) na okres od 1-go września 1924 r. do 31 sierpnia 1925 r. włącznie (kampanja 1924/25). Na ten sam okres (kampanja 1924/25) rozciąga się prawo odpędu przydzielone w myśl artykułów 50 i 51 powołanej ustawy i instrukcji opublikowanej w Nr. 14 Monitora Polskiego z d. 19 stycznia 1925 r.

Natomiast kontygent zakupu na rok bieżący ustalony został po myśli art. 58 powołanej ustawy i obejmuje okres od 1 września 1924 r. do 31 grudnia 1925 r. Na lata następne ustalony będzie kontygent zakupu na rok kalendarzowy t. j. od 1 stycznia do 31 grudnia.

O powyższem poleca się powiadomić bezzwłocznie wszystkie gorzelnie w Okręgu Izby.

Warszawa, dnia 23 marca 1925 r.

Za Ministra Skarbu:
(—) *Dr. Głowacki.*
Dyrektor Departamentu.

Przepisy celne.

327.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRÓW:

Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Dóbr Państwowych

z dnia 7 marca 1925 r.

o uzupełnieniu rozporządzenia z dnia 12 grudnia 1924 r. o ulgach celnych.

Na podstawie punktu b) art. 7 ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. w przedmiocie uregulowania stosunków celnych (Dz. U. R. P. Nr. 80, poz. 777) zarządza się co następuje:

§ 1. Wykaz towarów, opłacających cło ulgowe na mocy rozporządzenia z dnia 12 grudnia 1924 r. o ulgach celnych (Dz. U. R. P. Nr. 108, poz. 977), przedłużonego w mocy obowiązującej rozporządzeniami: z dnia 15 stycznia 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 4 poz. 39) i z dnia 27 lutego 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 20, poz. 147) uzupełnia się następującym towarem:

Pozycja taryfy celnej:	Nazwa towaru:	Cło ulgowe w % cła normalnego
24 p. 9.	Mace.	40%

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i obowiązuje w ciągu 30 dni po ogłoszeniu.

Minister Skarbu:
(—) *W. Grabski.*
Minister Przemysłu i Handlu:
(—) *Józef Kiedroń.*
Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
(—) *Janicki.*

(Dz. U. R. P. z dn. 10.III 1925 r. Nr. 24, poz. 165).

328.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRÓW:

Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Dóbr Państwowych

z dnia 5 marca 1925 r.

w sprawie uzupełnienia rozporządzenia z dnia 12 grudnia 1924 r. o ulgach celnych.

Na zasadzie art. 7 p. b. ustawy z dn. 31 lipca 1924 r. o uregulowaniu stosunków celnych (Dz. U. R. P. Nr. 80 poz. 777) zarządza się co następuje:

§ 1. Obecnie obowiązujące rozporządzenie z dn. 12 grudnia 1924 r. o ulgach celnych (Dz. U. R. P. Nr. 108 poz. 977) przedłużone w mocy obowiązującej rozporządzeniami: z dnia 15 stycznia 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 4 poz. 39) i z dn. 27 lutego 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 20 poz. 147) uzupełnia się jak poniżej:

37 p. 4 b. Śledzie solone — cło opłaca się od wagi brutto, za potrąceniem wagi zewnętrznego opakowania.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i obowiązuje do wygaśnięcia mocy prawnej rozporządzenia z dn. 12 grudnia 1924 r. o ulgach celnych.

Minister Skarbu:
(—) *W. Grabski.*
Minister Przemysłu i Handlu:
(—) *Józef Kiedroń.*
Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
(—) *Janicki.*

(Dz. U. R. P. z dn. 12.III 1925 r. Nr. 25, poz. 170).

329.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRÓW:

Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Dóbr Państwowych

z dnia 26 lutego 1925 r.

w sprawie kredytowania należności celnych.

Na podstawie art. 7 punkt c ustawy w przedmiocie uregulowania stosunków celnych z dn. 31 lipca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 80, poz. 777) zarządza się co następuje:

§ 1. Przy przywozie towarów z zagranicy mogą być wedle uznania Ministerstwa Skarbu przyznawane importerom kredyty na należności celne do wysokości pewnej ściśle ustalonej kwoty. Kredytowanie to może być przerwane każdej chwili bez podania motywów.

§ 2. Ogólną sumę udzielanych kredytów celnych oznacza co pół roku Ministerstwo Skarbu.

§ 3. Kredyt celny będzie przyznawany importerom na pewne sumy, których minimum określa w drodze zarządzenia Ministerstwo Skarbu.

§ 4. Z kredytu celnego mogą korzystać zakłady wytwórcze, zakłady użyteczności publicznej, instytucje samorządowe, zrzeszenia producentów rolnych i hurtowe domy składowe, o ile zasługują na zaufanie i przedstawiają rękojmię wypłacalności oraz prowadzą zgodnie z obowiązującemi przepisami księgi handlowe.

§ 5. Odmowną decyzję co do przyznawania kredytu komunikuje się stronom bez przytoczenia motywów.

§ 6. Zakredytowaniu podlegać może cło od wszelkich towarów, które służą do celów przemysłowych, względnie do wzmożenia i potanienia produkcji, jako to: od surowców, półfabrykatów, środków produkcji artykułów pierwszej potrzeby.

§ 7. Kredytu celnego udziela się tylko pod warunkiem złożenia wystarczającego zabezpieczenia.

Jako zabezpieczenie przyjmowane będą państwowe papiery procentowe, bankowe listy gwarancyjne i zabezpieczenia hipoteczne.

§ 8. Zakredytowane należności celne winny być uiszczone w terminie dwumiesięcznym od dnia wymiaru odnośnych należności celnych.

Termin ten Ministerswo Skarbu może przedłużyć do 4 miesięcy.

§ 9. Udzielony kredyt podlega oprocentowaniu podług stopy ustalonej przez Ministerstwo Skarbu.

§ 10. Niewpłacenie w przepisanym terminie zakredytowanych sum pociąga za sobą ściągnięcie należności w drodze przymusowej.

§ 11. Przepis wykonawczy do niniejszego rozporządzenia wyda Ministerstwo Skarbu.

§ 12. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:
(—) *W. Grabski.*

Minister Przemysłu i Handlu:
(—) *Józef Kiedroń.*

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
(—) *Janicki.*

(Dz. U. R. P. z dn. 14.III 1925 r. Nr. 26, poz. 186).

330

OKÓLNIK Nr. DC/1971/II/25

w sprawie wysyłania pocztą zagranicę towarów podlegających cłu wywozowemu oraz towarów zakazanych do wywozu, lecz wysyłanych zagranicę na zasadzie osobnych pozwoleń.

Do Dyrekcji Ceł w Warszawie, Poznaniu, Mysłowicach, Wilnie, Lwowie oraz podległych tym Dyrekcjom Urzędów pocztowo-celnych.

Na zasadzie rozporządzenia Ministrów Skarbu oraz Przemysłu i Handlu z dnia 6 lutego 1925 r. w sprawie wysyłania pocztą zagranicę towarów podlegających cłu wywozowemu oraz towarów zakazanych do wywozu, lecz wysyłanych na zasadzie osobnych pozwoleń (Monitor Polski z dn. 16 lutego 1925 r. Nr. 38, poz. 146), zarządza się co następuje:

1) Przeznaczone do wysłania zagranicę pocztą paczki z towarami podlegającemi cłu wywozowemu oraz z towarami dopuszczonymi do wywozu na zasadzie osobnych pozwoleń, mogą być nadane do wysłania zagranicę wyłącznie w urzędach pocztowych znajdujących się w siedzibie urzędów celnych t. zw. urzędach pocztowo-celnych.

2) Urzędy pocztowo-celne istnieją obecnie w następujących miejscowościach:

Bielsko 1	Łódź 1
Bydgoszcz 2	Poznań 3
Cieszyn	Przemyśl 1
Chojnice 2	Stanisławów 2
Grajewo	Tarnów 2
Katowice 1	Tczew 2
Kraków 2	Toruń 2
Leszno 2	Warszawa 1
Lwów 1	Wilno 2.
Lwów 2	

3) Paczki z towarami wymienionymi w p. 1 winny być dostarczone przez nadawców urzędowi celnemu w stanie otwartym z dołączeniem wszystkich należycie wypełnionych dokumentów pocztowych, wymaganych przepisami pocztowemi (adresu pomocniczego, deklaracyj celnych i karty zgłoszenia statystycznego).

4) Odprawa celna paczek wymienionych w p. 1 winna być dokonywana na zasadzie zgło-

szenia ustnego, przyczem, celem prowadzenia ewidencji tego rodzaju paczek, urząd celny założy osobny rejestr wywozowy.

5) Na pobrane należności celne od towarów podlegających cłu wywozowemu urząd celny wyda wysyłającemu paczkę kwit blokowy z odręcznym napisem u góry kwitu „Ruch pocztowy. Wywóz".

6) Wywozowa rewizja celna przesyłek, które nadawcy zamierzają przesłać pocztą, odbywa się przy interwencji nadawcy.

Po ukończeniu rewizji zawartości, paczka winna być zapakowana przez samego nadawcę własnym kosztem i własnymi środkami. Pozatem nadawca musi paczkę osznurować w dostateczny sposób, tak iż zdjęcie sznurka bez widocznego śladu uszkodzenia byłoby niemożliwe.

Dokonywujący rewizji celnej urzędnik celny winien zawiesić na taką paczkę plomby celne, a oprócz tego nalepić na paczce kartkę zieloną następującej treści:

Wywozowa odprawa celna

dokonana w . . . .
dnia . . . .
poz. rej. wywozu . . . .
(pieczęć urzędu celnego).

Na kartce takiej winna być wyciśnięta pieczęć urzędu celnego. Również winna być wyciśnięta pieczęć urzędu celnego na odnośnym adresie pomocniczym i pocztowej deklaracji celnej.

7) Urząd celny dokonywujący kontroli celnej w pocztowych urzędach wymiany, wypuszcza wspomniane paczki zagranicę bez rewizji celnej. W razie jednak uzasadnionych podejrzeń przysługuje urzędowi celnemu prawo sprawdzenia zawartości paczki.

8) O ile urząd celny wykryje w pocztowym urzędzie wymiany paczki, zawierające towary podlegające cłu wywozowemu lub też zakazowi wywozu, przyjęte z pominięciem przepisów zawartych w rozporządzeniu Ministrów Skarbu oraz Przemysłu i Handlu z dnia 6 lutego 1925 r. (Monitor Polski Nr. 38 z 1925 r. poz. Nr. 146) z powodu fałszywego zadeklarowania zawartości przez nadawcę, winien paczki takie zatrzymać i wdrożyć przeciwko nadawcom postępowanie skarbowo-karne.

O ile zaś wymienione wyżej paczki będą prawidłowo deklarowane, lecz przybędą dla jakichkolwiek powodów do pocztowego urzędu wymiany bez uprzedniego dokonania odprawy celnej w jednym z urzędów pocztowo-celnych wymienionych w p. 2 paczki takie zwróci z odpowiednią adnotacją pocztowy urząd wymiany do nadawczego urzędu pocztowego.

Warszawa, dnia 17 marca 1925 r.

Za Ministra Skarbu:

(—) *Dzierzgowski.*

Dyrektor Departamentu Ceł.

331.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA KOLEI

z dnia 26 lutego 1925 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu o wprowadzeniu „Instrukcji o postępowaniu z przesyłkami nadzwyczajnemi, przewożonemi pociągami Paryż — Berlin — Warszawa — Eydtkuhnen w wagonach bagażowych Międzynarodowego Towarzystwa Wagonów Sypialnych".

Na podstawie umowy, zawartej z Międzynarodowem Towarzystwem Wagonów Sypialnych na przewóz przesyłek nadzwyczajnych w pociągach Paryż — Berlin — Warszawa — Eydtkuhnen oraz na zasadzie „Tymczasowej Instrukcji o przekazywaniu przesyłek celnych" (Dz. Ust. R. P. Nr. 73, poz. 663 z r. 1922) wprowadza się następującą

INSTRUKCJĘ

o postępowaniu z przesyłkami nadzwyczajnemi, przewożonemi pociągami Paryż — Berlin — Warszawa — Eydtkuhnen w wagonach bagażowych Międzynarodowego Towarzystwa Wagonów Sypialnych.

Część I

Przywóz z zagranicy.

1. Po przybyciu pociągu na polską stację graniczną funkcjonarjusz Międzynarodowego Towarzystwa Wagonów Sypialnych (w dalszym ciągu dla skrócenia zwanego Towarzystwem) wręcza dyżurnemu przedstawicielowi kolejowej ajencji celnej wykaz przywiezionych przesyłek (Bordereau) zawierający dane następujące: a) datę, b) numer dowodu przewozowego, c) nazwy stacyj nadania i przeznaczenia, d) ilość sztuk danej przesyłki, e) cechy i Nr., f) wagę brutto rzeczywistą i zaokrągloną, g) wagę netto, h) zawartość przesyłki, i) nazwisko i adres odbiorcy, j) wyrażoną słowami ogólną ilość sztuk, (collis) wszystkich przesyłek według wykazu. Wykaz ten winien być sporządzony w 7 jednobrzmiących egzemplarzach na przesyłki, przeznaczone do Warszawy lub w 4-ch egzemplarzach na przesyłki tranzytowe (Paryż—Berlin— Eydtkuhnen).

Każdy egzemplarz wykazu winien być zaopatrzony podpisem funkcjonarjusza i pieczęcią Towarzystwa.

2. Po otrzymaniu wykazów od funkcjonarjusza Towarzystwa dyżurny ajencji celnej sporządza niezwłocznie w 3-ch egzemplarzach listę przekazową celną. Z uwagi na krótki postój pociągu i niezbędny w tych warunkach pośpiech, sporządzanie list przekazowych może być uproszczone o tyle, że do nich wpisuje się tylko ogólną ilość przekazywanych sztuk (collis), z dodaniem „według dołączonego wykazu" i dokleja się do każdego egzemplarza listy przekazowej po jednym

egzemplarzu wykazu (Bordereau) o którym mowa w par. 1.

Z ogólnej liczby 3-ch egzemplarzy tak sporządzonej listy przekazowej (w myśl Tymczasowej instrukcji o przekazywaniu przesyłek celnych (Dz. U. R. P. Nr. 73/1922 r. poz. 663) egzemplarz A otrzymuje funkcjonarjusz Towarzystwa, egzemplarz B przesyła się tymsamym pociągiem w zapieczętowanej kopercie przez kolejowego konduktora bagażowego do Ekspozytury urzędu celnego na dworcu głównym w Warszawie lub do urzędu celnego wyjściowego, jeżeli przesyłki przechodzą przez polski obszar celny na prawach zwykłego tranzytu, zaś egzemplarz C pozostaje w aktach urzędu celnego przekazującego.

Z liczby czterech pozostałych wykazów (Bordereau) na przesyłki, przeznaczone do Warszawy, stacja graniczna dołącza za pokwitowaniem 3 egzemplarze do dowodów przewozowych, jeden zaś egzemplarz zatrzymuje u siebie.

Na przesyłki tranzytowe (Paryż—Berlin—Eydtkuhnen) stacja graniczna zatrzymuje jeden egzemplarz wykazu (Bordereau), pozostałe zaś 3 egzemplarze dołącza się do list przekazowych.

3. Zasadniczo wszystkie przesyłki, nie wyłączając tranzytowych, powinny być sprawdzone przez wejściowy urząd celny pod względem ilościowym i stanu opakowania oraz zabezpieczone przez nałożenie plomb celnych, o ile wszakże krótki czas postoju pociągu lub inne okoliczności stoją temu na przeszkodzie, urząd celny może bez sprawdzenia przekazać przesyłki zbiorowo w zaplombowanym przedziale wagonu bagażowego. W tym ostatnim wypadku winny być zaplombowane wszystkie wejścia, wiodące do tego przedziału.

Urząd celny przekazujący czyni w listach przekazowych adnotacje o ilości nałożonych plomb.

4. Za załatwienie formalności przekazowo-celnych kolejowa ajencja celna przy urzędzie celnym wejściowym pobiera komisowe według paragrafu 9 taksy, ogłoszonej w Nr. 110 Dziennika Ustaw z roku 1924. O ile przesyłki przekazowe będą na żądanie urzędu celnego sznurowane i plombowane, ajencja celna niezależnie od komisowego pobiera opłatę za roboty fizyczne według punktu 6. względnie 7 części III taksy, ogłoszonej w Nr. 111 Dz. Ustaw R. P. z r. 1924.

Oprócz opłat, wymienionych wyżej, i rzeczywistych wydatków w gotowiźnie, żadne inne opłaty nie mogą być pobierane od przesyłek nadzwyczajnych na rzecz ajencyj celnych przy urzędach celnych wejściowych.

5. Towarzystwu może być otwarty w ajencjach celnych na stacjach granicznych rachunek bieżący, zabezpieczony wpłaconym funduszem w gotówce i uzupełniany w miarę wyczerpania.

6. Po przybyciu pociągu na stację Warszawa-Główna funkcjonarjusz Towarzystwa wręcza ekspedycji bagażowej wykaz (Bordereau) w 3-ch egzemplarzach wraz z odnośnymi dowodami przewozowymi, egzemplarz zaś A listy przekazowej Ekspozyturze Urzędu celnego; egzemplarz B tejże listy ekspozytura urzędu celnego otrzymuje za pośrednictwem kolejowego konduktora bagażowego.

Po sprawdzeniu przybyłych przesyłek przez ekspozyturę urzędu celnego w obecności funkcjonarjuszów Towarzystwa i Ekspedycji bagażowej następuje wyładowanie środkami ekspedycji bagażowej pod dozorem ekspozytury urzędu celnego i przy udziale funkcjonarjuszów ekspedycji bagażowej i Towarzystwa.

Z odbioru wyładowanych przesyłek ekspedycja bagażowa na stacji Warszawa-Główna kwituje funkcjonarjusza Towarzystwa na jednym egzemplarzu wykazu (Bordereau), przy drugim egzemplarzu tegoż wykazu ajencja celna względnie ekspedycja bagażowa przekazuje przesyłki urzędowi celnemu na stacji Warszawa-Gdańska, trzeci zaś egzemplarz wykazu wraz z dowodami przewozowymi (cedułami i kwitami) pozostaje w ekspedycji bagażowej st. Warszawa-Główna.

Wyładowane przesyłki przewozi się następnie pod konwojem celnym, przy użyciu środków przewozowych, dostarczonych przez Towarzystwo do magazynów kolejowo-celnych na st. Warszawa-Gdańska, gdzie następuje przyjęcie tych przesyłek pod wspólny dozór celny i kolejowy.

7. Pod względem dalszego postępowania z przesyłkami nadzwyczajnemi po ich dostarczeniu do magazynów kolejowo-celnych w Warszawie, wzgl. po przybyciu przesyłek tranzytowych do urzędu celnego wyjściowego, mają zastosowanie przepisy ogólne o postępowaniu celnem.

8. Za uprawnionego do zgłaszania przesyłek nadzwyczajnych do odprawy celnej uznaje się pełnomocnika, względnie zastępcę Towarzystwa. W razie niezgłoszenia w terminie przepisowo określonym przez pełnomocnika Towarzystwa, przesyłki nadzwyczajne zgłasza do odprawy celnej z urzędu kolejowa ajencja celna.

Przy zgłoszeniu przesyłek nadzwyczajnych do odprawy celnej obowiązuje dołączenie deklaracyj celnych nadawcy, w myśl rozporządzenia, ogłoszonego w Dz. Ustaw R. P. Nr. 71, 1924 r., poz. 695.

9. Wydanie przesyłek Towarzystwa z magazynów kolejowo-celnych na st. Warszawa-Gdańska odbywa się za pokwitowaniem z odbioru na tym samym egzemplarzu wykazu (Bordereau), za którym przesyłki przekazano do tych magazynów.

CZĘŚĆ II.

Wywóz za granicę.

10. Przeznaczone do wywozu za granicę przesyłki nadzwyczajne Towarzystwo powinno dostarczyć do ekspozytury urzędu celnego na dworcu głównym w Warszawie do godz. 12-ej i zgłosić przy wykazie (Bordereau), jak w przywozie.

Cała procedura, wskazana w art. 1 i 2 niniejszych przepisów, ma podobne zastosowanie przy wywozie, z tą różnicą, że egzemplarz B listy przekazowej przesyła się do urzędu celnego wyjściowego.

Z ogólnej liczby 7 egzemplarzy wykazu (Bordereau) 3 dołącza się do 3-ch list przekazowych po jednym egzemplarzu do każdej, czwarty i piąty ekspedycja bagażowa st. Warszawa-Główna zatrzymuje u siebie, przyczem na egzemplarzu czwartym funkcjonarjusz Towarzystwa kwituje

ekspedycję bagażową z odbioru załadowanych do wagonu przesyłek.

Pozostałe 2 egzemplarze wykazu (Bordereau) dołącza się do dowodów przewozowych; z nich jeden wykaz przesyła się przy dowodach przewozowych aż do stacji przeznaczenia, drugi zaś egzemplarz wykazu funkcjonarjusz Towarzystwa wręcza polskiej stacji granicznej.

11. Roboty fizyczne, związane z rewizją celną wywozową, wykonywuje i sporządza listy przekazowo-celne funkcjonarjusz ajencji celnej przy ekspozyturze celnej, względnie ekspedycja bagażowa.

12. Tytułem komisowego ajencja celna w Warszawie pobiera opłaty, przewidziane w § 9 taksy, ogłoszonej w Nr. 110/924, Dz. Ust. R. P., zaś tytułem opłat za roboty fizyczne po 40 gr. od każdej sztuki (collis).

13. Po załatwieniu formalności wywozowo-celnych przesyłki nadzwyczajne, aż do chwili ich załadowania do wagonu, przechowują się w pomieszczeniu na ten cel przeznaczonem, pozostając przez cały czas pod zamknięciem celnem i kolejowem.

Za całość plomb i przesyłek, przechowywanych w tem pomieszczeniu, odpowiada ekspedycja bagażowa.

14. Po zdjęciu zamknięcia celnego, dokonanem przez, względnie przy udziale, przedstawiciela ekspozytury celnej, ekspedycja bagażowa przystępuje, pod dozorem celnym i w obecności funkcjonarjusza Towarzystwa, do czynności ładunkowych.

15. Manipulacja na stacji celnej wyjściowej, poza ogólnemi zasadami postępowania, odbywa się w sposób, wskazany w ustępie I art. 6.

16. Wszelka płatna interwencja ajencji celnej na stacji granicznej wyjściowej przy przesyłkach nadzwyczajnych jest wyłączona.

17. W przedmiocie taryf, rozrachunków kolei z Towarzystwem, oraz formularzy druków, jakie należy stosować w danej komunikacji, nastąpi rozporządzenie uzupełniające.

Minister Skarbu:
(—) *Grabski.*

Minister Kolei:
(—) *Tyszka.*

332

OKÓLNIK L. DC/2588/II/25

w sprawie terminów przesyłania materjału statystycznego Głównemu Urzędowi Statystycznemu.

Do wszystkich Dyrekcji Ceł oraz urzędów celnych.

Na podstawie § 64 rozporządzenia Rady Ministrów z dn. 10 listopada 1921 r. o statystyce celnej w brzmieniu, ustalonem rozporządzeniem Rady Ministrów z dn. 17 grudnia 1924 r. (Dz. Ust. R. P. Nr. 113, poz. 1003, § 4), ustanawia się terminy dla przesyłania Głównemu Urzędowi Statystycznemu materjału statystycznego.

Codzień powinny wysyłać materjał następujące urzędy celne:

w obrębie Dyrekcji Ceł w Warszawie:

Łódź
Warszawa Gdańska
Warszawa Poczta

w Poznaniu:

Bydgoszcz
Tczew
Toruń
Poznań
Zbąszyń

we Lwowie:

Kraków
Lwów Dworzec
Lwów 1 poczta
Lwów 2 poczta
Oświęcim
Przemyśl
Tarnów

w Wilnie:

Wilno

w Mysłowicach:

Bytom Stadtwald
Bytom Dworzec Główny
Bielsko
Chałupki
Chebzie
Cieszyn
Chorzów
Katowice
Makoszowy
Redensblick z ekspozyturami
Szarlej z ekspozyturami
Sośnica
Sumina
Wolfgangsweiche
Zabrze
Zebrzydowice

w Gdańsku:

wszystkie urzędy celne, położone w mieście.

Wszystkie inne urzędy celne, prócz wymienionych wyżej urzędów, mają wysyłać materjał statystyczny dekadami w terminach następujących:

11 każdego miesiąca za czas od 1 do 10 tego miesiąca,

21 każdego miesiąca za czas od 11 do 20 tego miesiąca,

każdego 1 następnego miesiąca za czas od 21 po dzień ostatni miesiąca poprzedniego.

Warszawa, dnia 23 marca 1925 r.

Za Ministra Skarbu:
(—) *Dzierzgowski.*
Dyrektor Departamentu Ceł.

Skarbowość związków samorządowych.

333.

ROZPORZĄDZENIE
Ministra Spraw Wewnętrznych

z dnia 27 lutego 1925 r.,

wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu w sprawie częściowej zmiany rozporządzenia II Ministra Spraw Wewnętrznych z dn. 18 marca 1924 r. w celu wykonania ustawy z dn. 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych.

Na podstawie art. 77 ustawy z dn. 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 747) zarządza się, co następuje:

§ 1. Brzmienie § 7 rozporządzenia II Ministra Spraw Wewnętrznych z dn. 18 marca 1924 roku, wydanego w porozumieniu z Ministrem Skarbu, w celu wykonania ustawy z dn. 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. Nr. 31, poz. 317) zmienia się w sposób następujący:

1) Zdanie ostatnie ustępu drugiego otrzymuje brzmienie: „Wpływy z tych dodatków powinny kasy skarbowe oraz celne zarachowywać w myśl § 52 instrukcji dla kas skarbowych na przychód do sum obrotowych w sumach dziennych na rachunek centralnej kasy państwowej, jako dodatki komunalne do dyspozycji Ministerstwa Spraw Wewnętrznych".

2) Ustęp siódmy otrzymuje brzmienie: „kasy skarbowe, oraz celne, zakładają osobne wykazy szczegółowe sum obrotowych na wpływy z dodatków komunalnych do podatków od spożycia, zużycia, względnie produkcji, podsumowują je półmiesięcznie i w dniach 1 i 16 każdego miesiąca przesyłają do centralnej kasy państwowej zawiadomienie wzór Nr. 9 do § 52 instrukcji dla kas skarbowych, zawierające tylko ogólną sumę półmiesięczną za ubiegłą połowę miesiąca, oraz daty, pozycje dziennika przychodu, pod któremi są zarachowane sumy dzienne. Na wykazie szczegółowym sum obrotowych czyni kasa adnotację o wysłaniu zawiadomienia. Izba skarbowa zapisuje w księdze sum obrotowych jedynie sumy półmiesięczne z wykazów szczegółowych, dotyczących wpływu powyższych dodatków.

3) W pierwszem zdaniu ustępu jedenastego po słowach „Na podstawie powyższego wykazu" dodaje się słowa: „oraz dołączonych do niego i wypełnionych przekazów do wypłaty".

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Spraw Wewnętrznych:
(—) *Ratajski.*
Minister Skarbu:
(—) *W. Grabski.*

(Dz. Ust. Rz. P. z dnia 20 marca 1925 r., Nr. 27, poz. 194).

Przepisy o państwowej służbie cywilnej.

334.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 11 marca 1925 r.

w sprawie zmiany rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 26 czerwca 1924 r. o wykonaniu ustępu 3 art. 116 ustawy o państwowej służbie cywilnej.

Na zasadzie ustępu 3 art. 116 ustawy z dnia 17 lutego 1922 r. o państwowej służbie cywilnej (Dz. U. R. P. Nr. 21, poz. 164) zarządza się co następuje:

§ 1 Termin składania egzaminów, przewidzianych w rozporządzenuiu Rady Ministrów z dnia 26 czerwca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 64, poz. 630), ustalony w § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 stycznia 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 7, poz. 51) przedłuża się do dnia 31 marca 1925 r.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów:
(—) W. Grabski.

(Dz. U. R. P. z dn.14.III 1925 r. Nr. 26, poz. 179).

Tłoczono w Drukarni Państwowej, Miodowa 22. Nr. 28433. 24-III. 1925 r. 6.000.